

Furij: A luda maličkosi?

Fan: Je Józef, moj stwobnik.

Furij: Twój stwobnik je tak hnewa?

Fan: Njenuprajnje!

Furij: Tak přeč z nim!

Fan: Haj, hdyby to tak lohko možno bylo! Stys! Keď
někotrými dnjama dyrbach swoju mandělsku swoju,
bje lékařskeho radu Hanuše, kobyž je tež z dohla,
dowarjom nad hupymy, předstajič. Jehoman,
šělska, knjeni Hanušowa —

Furij: Ha! Šon nadurwak —

Fan: Je moju Hankeu tak zanjercata, zo luda, ležom
domoj přisedši, sebi stwobnika žadaše. Mužra
knjeni Hanušowa bě ji rozpowědala, kak nuzne
je, při sebi měč někajkeho stwobnika; byž nje,
ho so mtođa žona ani wobročič njemóže. Z wa,
bjacymi barbami bě ju na njepřijomnosie keč,
brni sūnita, kobyž móže mtođu žonu na hacy
pobryechi, njewě-li za njej w přistisnej dale-
nosii tajki — Boh nje zwarnuj. — Z kóška
zanjerca ji htonu tak, zo nje Hankeu přwěše,
ji suprostowu dopjelnič a to čim radši, dokel-